

El camí del far

- Doncs podem, fuu... anarfuu... dijous al cine, fuu. Si vols.

El Nando va riure. S'ho estava passant bé, el malparit.

- No cal que parlis. Concentra't en respirar.

La Gina li va dedicar una mirada plena de ressentiment i va callar. Es devia creure molt professional disfressat d'atleta, amb tota aquella roba cridanera i fluorescent. Per què s'havia deixat convèncer? Preferia sortir a córrer sola (o no sortir) que anar-hi amb ell. Sempre acabava sentint-se com si només destorbés el seu xicot.

Un cartell al mur de ciment indicava que ja portaven dos quilòmetres. *No puc més!!!*, pensava la Gina, *I aquest animal vol anar fins al final i tornar!!! Quan passi un cotxe, faig autoestop! Ell, ja vindrà.*

El passeig del dic feia cinc quilòmetres i conclouïa amb un majestuós far del segle XIX. Una renglera infinita de faroles il·luminava el carril vermell reservat als esportistes a peu. Just al costat hi havia un carril blau, amb bicicletes i patinadors dibuixats. I, finalment, dos carrils més d'asfalt negre per als vehicles. Per la banda de la carretera hi havia l'escullera oberta al mar, on grans roques paraven l'impuls de les ones que hi anaven a xocar. Quan era fosc, sempre es veien les llums de desenes de vaixells aturats a quilòmetres de la costa.

A l'altra banda del dic, darrere del mur de ciment, la vista era diferent: fàbriques, grues, camions, muntanyes enormes de carbó i contenidors de colors. El sorollam del port contrastava amb la quietud que emanava la mar plàcida. I entre aquests dos mons, la Gina i el Nando corrien sols; feia molta estona que no es creuaven amb cap cotxe ni persona a peu o sobre rodes.

- Divendres estrenen l'adaptació de la novel·la de l'Stephen King que volies veure. Podem esperar fins aleshores, potser. I dijous sortim a fer una copa i ja està.

Sonava fresc com una rosa. El Nando va continuar suggerint plans però ella ja no se l'escoltava. *Hem de fer més coses junts, s'havien proposat, si volem fer-ho, trobarem temps.* I allí estaven, corrent junts. *No podíem anar junts a fer unes canyes, no...* Van seguir corrent, l'un al costat de l'altre. La recta interminable del passeig virava una mica cap a l'esquerra. *I encara no es veu el coi de far!* El Nando seguia amb el seu monòleg mentre feia esforços per no embalar-se i la Gina s'arrossegava esbufegant al seu costat.

Cap dels dos es va adonar que una espessa boira blanca els perseguia a gran velocitat. De cop i volta la Gina no va poder veure res; només un blanc absolut. Va seguir corrent uns metres fins que va xocar contra el mur del passeig amb el pit i es va aturar. Va cridar el nom del seu xicot, mentre el buscava a les palpentes, donant tombs sobre si mateixa i xocant repetidament contra el mur. La ceguera va durar uns vint segons, però se li van fer eterns. I com per art de màgia, moment després la boira s'havia dissipat i desaparegut, deixant tant la noia com el passeig totalment humits. I sols.

– Naaaandoooo!!!

Al dic no hi era. Ni davant ni darrere. I era impossible que hagués corregut prou com per perdre'l de vista. A més, vestit com anava, l'hauria vist fins i tot des de casa. La Gina es va abocar per sobre del mur. Hi havia un bon desnivell... però no hi era. Després va creuar corrents la carretera i va fer un cop d'ull a les roques. Res, tampoc. Va començar a plovisquejar. La Gina va buscar el mòbil a les butxaques de la jaqueta però, evidentment, no hi era.

– Si el prens, estaràs tota l'estona mirant l'hora.

– Que no! Només és per si em vull posar música.

– Per què vols música? Podem anar parlant!

– Ai, però i si passa alguna cosa?

– Mira, el prenc jo. Però no vull que em preguntis l'hora ni quant falta.

Només el duc per si hi ha una emergència.

I on és ara el mòbil, per si hi ha una emergència?!

La Gina va pensar que l'únic que podia fer era tornar a casa el més ràpid possible, així que va girar cua i va córrer desfent el camí fet. Havia començat a

ploure més fort i la Gina corria mirant al terra per no trepitjar cap toll. La preocupació no li deixava pensar en el cansament ni en el fred. Ni adonar-se que el far cada cop era més a prop.

Va ser el cartell que indicava que faltaven 500 metres per a arribar al far el que va fer que la Gina s'aturés de cop i es deixés caure sobre el mur, panteixant. Tota la seva energia l'havia abandonada i se sentia malalta i molt desorientada. Va mirar enrere i endavant diverses vegades però era incapaç d'entendre-ho. Quan havia el Nando havia desaparegut, ella havia girat cua i havia corregut cap a la ciutat: la carretera havia de quedar a la seva dreta i el port, a l'esquerra. No? Sempre havia estat així... o no? Potser no...? Podia ser que els nervis li estiguessin jugant una mala passada? Ajudant-se amb el mur, la Gina va començar a caminar penosament en contra direcció. Allò era increïble! Com s'havia pogut confondre tant? *És possible que abans haguéssim arribat al far, ja estiguéssim tornant i no me'n recordi?* En aquell moment no podia estar segura de res...

La Gina va caminar d'esma fins a casa, resant perquè el Nando hi fos. Va trucar a l'interfon. Al cap d'un moment, va tornar-hi a insistir. La Gina mirava fixament a la càmera de l'aparell, com si aquesta li pogués mostrar la imatge del seu rebedor.

– Ei, carinyo! –, va dir el Nando i va obrir la porta.

La Gina va córrer esperitada per les escales i va entrar al pis, tancant la porta d'un cop fort. Al passadís es va trobar el Nando, que amb roba d'estar per casa i una cama enguixada, avançava coixejant.

– Que t'has tornat a deixar les claus?

El Nando es va girar cap a ella i se la va mirar, molt sorprès.

– Has anat a córrer? Plovent? No sorties només a buscar pa?

Com...? La Gina se'l mirava perplexa, incapaç de processar aquella informació. No pensava que ell intentés prendre-li el pèl, probablement hi havia una explicació raonable que a ella se li escapava. No volia fer el ridícul...

– Sí, vaig a la dutxa. Després baixaré a comprar el pa.

La Gina es va passar cinc minuts bons mirant-se al mirall intentant entendre. A l'altra banda del vidre, una altra Gina li sostenia la mirada, també buscant respostes. No comprenia com se li havia acudit al Nando treure's tan ràpid el guix i què coi li estava retraient de què havia desaparegut mentre corrien al far. O els analgèsics el feien desvariar o és que estava perdent el cap.